

рата. Бѣга той, а ето го ловеца него гони, вмѣсто баба Меца. Тича Вълчо по пжтеки голи, спрѣ при Лиса, па се тѣй замоли:

— Сестро Лисо, съ менѣ добра да бждешъ! Моля те, не бива да ме пждишъ. Нѣщо става съ менѣ — дорде ми мине, позволи тукъ Вълчо да почине!

Съжали го Лиса, па му рече:

— Заповѣдай, нѣма да ми прѣчишъ!

Недочулъ последнитѣ ѣ думи, хукна Вълчо презъ вратата шумно и, преди Лисана да си влѣзе, ѣй ловецѣтъ съ пушката излѣзе. Щомъ видѣ го — страхъ душа ѣ стегна, изъ гората стресната побѣгна. А следъ нея тича и ловецѣтъ, нея гони, вмѣсто Вълчо — Меца; Лиса бѣга, въ дракитѣ се мушка, не е леко да те гони пушка!

Вижъ — дома на Заю нашъ насреща!

И Лисана мигомъ се досѣща. Позапрѣ предъ булката на Заю:

— Охъ, стомаха... нѣма да изтрая! Мога ли у васъ да си почина и да взема два-три аспирина? — рече ѣ присторено Лисана, рече и корема си прихвана. — Може, може, сестро — почини си. Заповѣдай вкжщи — поседни си; тѣкмо на пазаръ съмъ днесъ решила, та отивамъ. Извини ме, мила... Но едва поела отъ дома си, зашумѣха бухналитѣ храсти и докле да разбере, горката, чу се грѣмъ и проехтѣ гората.

Тукъ ловецѣтъ уморенъ застаналъ, чуди се каква е тазъ промѣна: отначало гонѣше Мецана, после Вълча, сетне пѣкъ Лисана, а сега — самиятъ той не знае — какъ улови тоя дребенъ заекъ!

Йорданъ Русковъ

БАБА МАРТА

Баба Марта е добричка че ни носи мартенички, че ни носи много здраве отъ поляни и джбрави. Че подканя минзухаря да запали съсъ другари: златни свѣщи изъ гората — първа радостъ на децата. Но нали е баба стара, знае тя да ни се кара,

да изпраща студъ и хали, снѣгъ да сипе на парцали. Ала туй не трае много, докато я видимъ строга — тя се кротичко засмѣе и си пѣсничка запѣе. Ту засмѣна, ту свадлива, нека тя да ни е жива: да ни радва съ мартенички, съсъ цвѣтенца и тревички.

Иванъ Василевъ